

”Min mamma säger att du är snäll som följer mig hem efter skolan varje dag.”

”Vi bor ju nära varandra. Och du är ju tjej.”

”Men det är inte den kortaste vägen för dig.”

”Äsch. När vi börjar femman kan jag ändå inte följa dig hem.”

”Varför inte?”

”Jag ska flytta.”

”Vart då?”

”Långt bort.”

”Varför då?”

”Vet du vilka soc är?”

”Nej.”

”Det är vuxna som bestämmer var barn ska bo. De har sagt att jag inte ska bo hos pappa längre.”

”Okej.”

”Men skynda dig nu. Jag får inte komma hem för sent. Han blir då bara ännu mer arg.”

”Får du stryk då?”

”Mm.”

”Då kanske du får ett till sådant ärr som du har i pannan.”

”Kanske det.”

DAG 1

Hon vet inte att den här kvällen kommer att bli den mest omtumlande i hennes liv. Det är inte riktigt så livet fungerar, att man vet det på förhand. Herrens vägar äro som de är.

Precis som vanligt genomför hon sin kvällsrutin. Hon duschar, borstar tänderna och gör sig redo för att lägga sig för att sova.

Så kommer hon på att hon inte har något te till morgondagens frukost.

Hon klär på sig sin jacka och går ut från sin lägenhet, nerför trappan i lägenhetskomplesxets trapphus och ut på gatan. Det är en ljummen sommarkväll, som tur är. Under sin jacka har hon bara ett tunt lager mjuka kläder som hon egentligen bara bär när hon är hemma. De klär henne, men är väl egentligen för enkla för att bäras bland allmänheten. Hon kommer undan med det för att kläderna är svarta som natten. Hade

natten i staden varit lika svart som i skogen, hade hon kanske också undkommit de kommande dagarnas händelser.

Staden som hon bor i är en av landets tyngst belastade när det kommer till brottslighet, men hon har aldrig varit rädd. Har man spenderat sin barndom i ett tryggt och harmlöst villaområde i en mindre stad, är det svårt att se de faror som finns i storstaden. Man känner inte igen uppsåtet hos personen som lurar runt hörnet. Det är inte förväntat.

Vid närbutiken som ligger ett kvarter bort finns också en klockaffär, en av de sista i staden att hantera kontanter. Det vet hon inte om, men andra vet det. Ägaren, som tycks ha jobbat kvällstid, är på väg därifrån. När han är i färd med att stänga dörren till klockaffären bakom sig, dyker tre maskerade män upp. Våldsamt tvingar de ägaren tillbaka in genom dörren. Som fastfrusen där hon står, tittar hon på dörren som stängs om männen. Även om hon är naiv så förstår hon vad som håller på att hända. Hon vet att hon inte borde göra det som hennes sinne föreslår, men kanske, kanske finns det en chans att situationen kan lösas om hon lägger sig i. Kanske finns det fortfarande en viss respekt för eller i varje fall hänsyn till en kvinna, som inte finns när det kommer till en jämlik man. Hon kan inte tänka sig att någon skulle göra henne illa. Om nu så skulle vara fallet, vad gör det? Även godtrogna människor kan besitta ett visst mörker. Hon är långt ifrån perfekt. Ont ska kanske med ett annat slags ont fördrivas.

Idén som har planterat sig i hennes hjärna drar hennes sinnes vilja till sig. Hur dum idé det än är, så kan

hon efter tankens uppkomst inte slå den ifrån sig. Fröet är sått. De verkställande nervsignalerna får fart. Hon rycker upp dörren och kliver in i klockaffären.

Inne i affären möts hon av tre ansikten beklädda med balaklava, och ett naket och oskyldigt ansikte som är stelt av skräck. Alla ögon stirrar med samma förvåning på henne.

”Ni behöver inte göra det här. Det kommer förmodligen bara att sluta illa även för er, om ni inte avbryter nu”, säger hon.

En av de maskerade männen tar några bestämda kliv fram till ytterdörren invid henne. Han stänger och låser den inifrån. Sedan lyfter han den nedre kanten på sin tröja och blottar en vapenkolv som sticker upp ur hans byxlinning. Han säger åt henne att gå längst in i affären och sätta sig på golvet. Han klargör att vad hon än har för avsikt att försöka göra, så kommer hon inte att lyckas med det. Han förstår att hon vill hjälpa, men ingen kommer att lyssna på henne. Försöker hon med något, är det över för hennes del.

Hennes blick sveper över de övriga två maskerade männen. Hon inser att också de är beväpnade, men de har sina vapen i händerna. Det var inte förväntat. Även om hon inte är rädd, så börjar hon tänka att hennes företag är onödigt om hon inte får gehör. Hon bannar sig själv för sin dumma impulsivitet och vill instinktivt återvända ut från butiken. Den maskerade mannen som låste dörren tycks känna av hennes vilja och lyfter sitt vapen. Han riktar det rakt mot henne. Han talar om för henne att det är för sent för det som hon funderar på. Med den hand som inte håller i vapnet tecknar han åt

henne var hon ska sätta sig. Det är uppenbart att det är han som är ledaren för tilltaget.

Efter att ha iakttagit männen i ytterligare några ögonblick, inser hon att det som hon har gjort är riktigt osmart. Hennes inblandning lär bli helt utan effekt. De två mindre styrande maskerade männen tycks stingsliga. De är ryckiga i sina rörelser på ett sätt som inte kommer av vanlig nervositet. De är höga, drogpåverkade. Trots sin begränsade erfarenhet av några som helst substanser utöver alkohol, förstår hon utifrån vad hon har lärt sig från nyhetsrapporteringarna att det här kan sluta hur som helst. Hon borde ha stått emot sin vansinniga idé.

Ägaren till klockaffären försöker förklara för de tre maskerade männen att en värdetransport precis har gjort en upphämtning, och att det inte finns några konstanter på platsen. De två stingsliga männen skrattar till i misstro. Mannen som beordrade henne att sätta sig på golvet, ledaren, är något mer samlad i sina rörelser men också han tydligt påverkad av något. Han går på nytt fram till henne. Den här gången placerar han sitt vapen och den kalla pistolmynningen rakt mot hennes panna samtidigt som han vänder sig bort från henne och blänger på affärsinnehavaren. Han säger ingenting.

Tänk att metall kan vara så isande även mitt i sommaren.

I en försonande gest höjer ägaren till klockaffären sina händer. ”Om jag hade haft lösa pengar så hade ni fått dem. Här finns inte en krona.”

För varje sekund som går blir rånarna mer desperata i sitt letande efter konstanter. Stressen tycks emellertid inte alltför överhängande. Någon nynnär. Ledaren, vars

pistol är pressad mot hennes panna, sänker plötsligt sitt vapen. Värme som sedan åter känns som kyla infinner sig på den lilla utsatta och uppretade ytan av hud i hennes ansikte. Trycket försvinner. Det kliar lite.

Ledaren börjar överlägga med de andra två. Det talas nu om kontantuttag från bankomat. Tyvärr tillåter de flesta bankomater inga större uttag. Affärsägaren insisterar på att det är en bra idé och rör sig mot ytterdörren. Reflexmässigt lyfter en av de två stingsliga och underordnade sitt vapen och skjuter. Den högljudda smällen som får allas kroppar att rycka till följs av tystnad. Sedan hörs ett svagt jämmer från butiksinnehavaren som segnar ner och hamnar på golvet. En protest hänger i luften, men kommer inte. Ingen vill råka säga något namn.

”Jag sköt honom i alla fall bara i benet.”

Ledaren vänder sig mot henne. Våldsamt och utan hänsyn till axelleders begränsade rörelseförmåga sliter han av henne jackan. Han virar den runt hennes huvud, och knyter jackans ärmar om hennes hals. Allt blir svart. Den nya planen har inte uttalats rånarna emellan, men den görs tillsammans och i samförstånd. Bryskt förs hon ut genom ytterdörren, ut på gatan, och in i baksätet på en bil. Tre bildörrar smäller igen, och snart rullar fordonet i väg. Hon har en maskerad man på var sida om sig. Förmodligen är det den något mindre stingslige ledaren som sitter i framsätet bakom ratten. Hennes mobiltelefon konfiskeras.

Där sitter hon, omringad av tre okända och drog-påverkade män. De färdas en bra stund, i säkert tjugo minuter. Svetten som har lackat i hennes panna lägger sig och torkar in. Det blir kyligt.

Plötsligt känner hon en hand på sitt knä. Hon stelnar till och som fryser till is. Den inkräktande handen tycks utforska formen på hennes ben och kramar till på insidan av låret strax ovanför knävecket. Kan man vara så äcklig? Tydligen. Nu är hon rädd. Handen tycks få ett slag av en annan hand. Ett obehagligt lugnt klingande skratt fyller bilen. Skrattet som kommer från ena sidan av bilen besvaras med ett lika oberört skratt från den andra sidan. Till slut hörs också ett skratt från förarsätet. Hon är i hyenors sällskap.

Bilen går från att köra på asfalt till att köra på grus, för att sedan stanna på ett relativt mjukt och ojämnt underlag. Doften som möter henne när hon slits ur bilen bekräftar hennes farhåga. De är i skogen. Det var inte bra.

”Vad fan är det här?”

En fjärde person tycks befinna sig på platsen.

”Vi hade en plan som gick åt helvete. Men vi ska lösa det på annat sätt. Vi behöver bara låna ditt ställe i ett par dagar. Den här ser ut att ha anhöriga med pengar.”

”Är du dum i huvudet? Är det en tjej?”

”Det blev så här nu. Jag behöver din hjälp.”

Hon ledsagas in i en byggnad, förmodligen något slags torp. Hade det varit en större byggnad hade ljuden studsat annorlunda mot väggarna. Ovarsamt föses hon in i ett rum och dörren stängs bakom henne. Låset går igen. Hon sliter av jackan som har suttit runt hennes huvud men det hjälper inte. Allt är kolsvart. Hon hör hur det diskuteras utanför huset, men hon hör inte vad som sägs.

Vad skulle det hjälpa att ta ett par steg in i rummet?

Givetvis finns det ingen utväg. Ett blint famlande i mörkret skulle inte vara till nytta. Men det är inte så människan fungerar. Försiktigt trevar hon sig framåt. När hennes ögon har vant sig vid mörkret och återhämtat sig efter trycket från jackan, ser hon att det faktiskt inte är helt kolsvart. Ett förspikat fönster släpper in en snål mängd ljus från den halvskumma sommarnatten utanför. Rummets konturer framträder. Vid sitt försök att röra sig mot fönstret snavar hon på något på golvet men håller sig på fötter. De träbrädor som täcker för fönstret skulle knappast gå att slita loss utan att personerna utanför skulle märka det. Hon sätter sig ner på golvet och avvaktar. Det blir tyst utanför.

Människans psyke är byggt för att förbereda sig för det värsta och hoppas på det bästa. Hoppet och ett optimistiskt tänkande är det sista som överger. Men ska man chansa, agera och kanske begå ett misstag, eller vänta och se om en situation löser sig av sig självt? Kanske blir det sista i stället ett misstag? Det måste vara tyst en längre stund för att det ska vara riskfritt och värt att ge sig på fönstret.